

L'OPINIÓ

EDITORIAL

La campanya electoral

Com és natural, cada dia va pujant de to i és més grollera la lluita electoral. Els nostres propers veïns de la freta, els republicans catalanistes reconeixen bona part de les seves envessades a la Lliga per a atacar-nos de mala manera. Tot els hi és bo. L'argument és pastat sense traça i només se li demana que s'ajusti a una suposada mentalitat primària del lector, o despit que perdi lògica, gràcia i gentilesa.

Els qui per tot arreu van units amb gent diversa; que adhuc no destriuen potser amb prou delit les confabulacions, i pacten amb la Lliga i si convé amb la Unió Patriòtica, senten, ací a Barcelona, un neguit de combatre isolats perquè una perdedora supervivia els féu creure segura la victòria i egoïstament no volien partir-la. I els féu creure en aquesta victòria en pensar que l'Esquerra Republicana de Catalunya no tenia temps ni organització, ni cabals per a anar a la lluita.

La cosa no la veuen tan clara en aquests moments. L'entusiasme, la fe i devoció que han sabut desvetllar en el poble barceloní els homes de l'Esquerra Republicana ha refredat bonic la seva pressumpció. A tornar a fer potser decididrien d'altra manera.

Es per això que els seus periòdics «La Nau» i «La Publicitat» surten cada dia més enfrontats de cara a l'esquerra i no a la dreta, perquè és a l'esquerra on tenen l'adversari que els estalona. El que no puc comprendre és que creguin que nosaltres no havem de contestar els seus atacs, que hagin rebaixat tant la seva comprensió fins a negar-nos el dret de defensa i atuir-nos com si fóssim massells.

No sé ben bé quins mèrits poden mostrar que aconsellin el nostre silenci. No volem fer safareig ni apuntalar en xafarderies per a discutir-los, però per molt que ens esforcem no trobem raons que ens els facin

veure com indiscutibles. Ni tampoc, per molt bona fe que tingui el poble, els sabrà veure com a insubstituïbles.

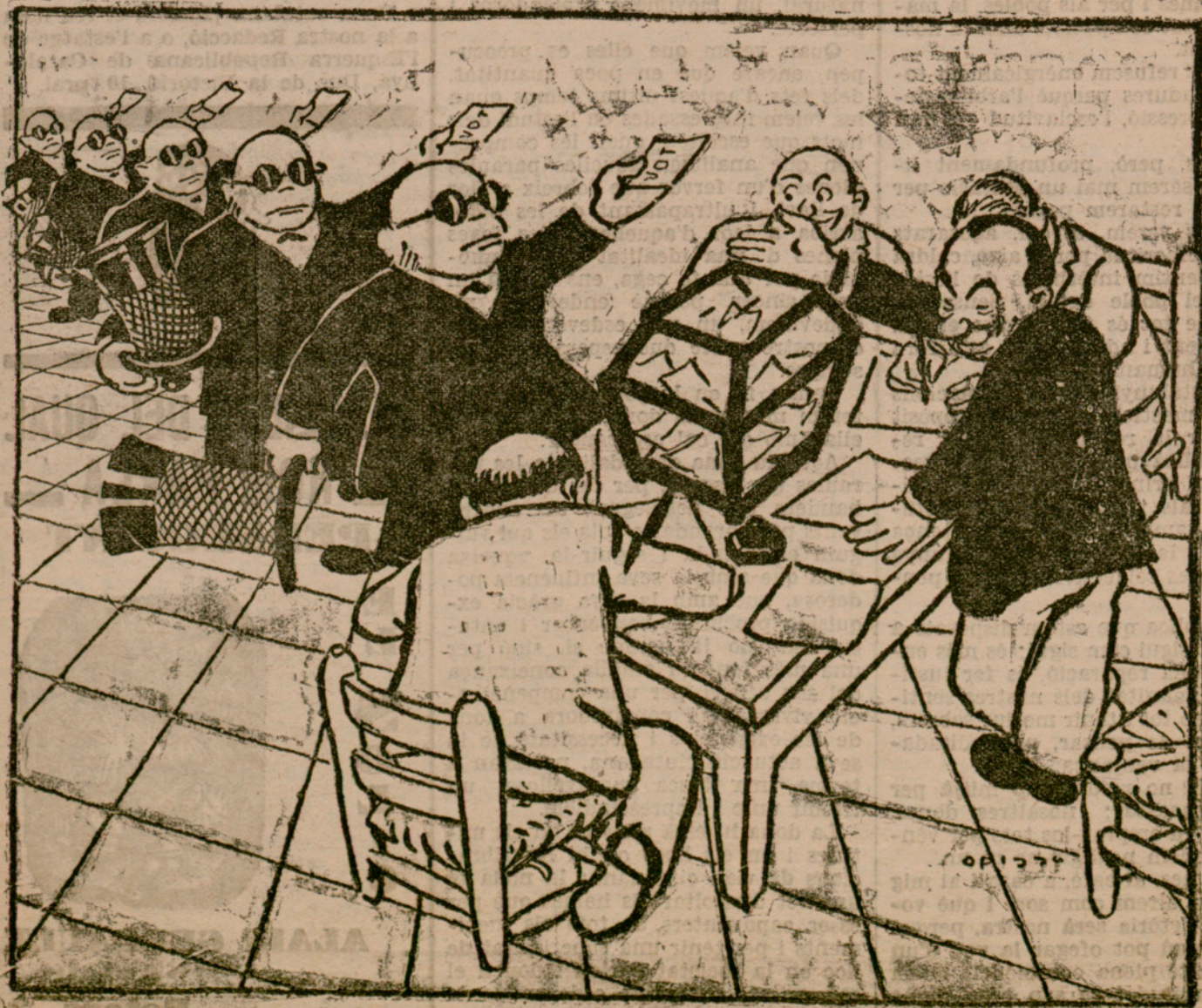
L'argument de llur batalla a la Lliga no pesa després que l'Esquerra Republicana de Catalunya els oferi la unió i la refusaren. Se'ls proposava un moviment popular, una força de multituds catalanistes per a envestir l'enemic comú de la Catalunya republicana i no s'hi vingueren. Avui han d'acostumar-se amb la idea que aquesta Catalunya no la poden representar en recta justícia, que altres sectors tenen mèrits contrets i han demostrat virtuts que ells fins ara han esbiaixat. El poble no el veia gens clar que la seva voluntat fos agaballada a darrera hora pels qui en moments anteriors delegaven llur representació en altres homes i altres elements perquè aleshores era perillosa aquesta representació.

Jo recomano als homes intel·ligents del Partit Republicà Català que meditin llur situació actual i vegin el carreró sense sortida on els ha portat una excessiva i il·lògica confiança en llur organització burocràtica i en els cabals que pensen despèndre. Tot això embadocará quatre pusillànimes més afectats a l'espectacle que a la doctrina, però el veritable poble de Catalunya, l'actiu, el militant, el que sent un fervor revolucionari i té un sentit heroic de l'ideal, aquest no es deixarà suggestionar tan fàcilment per uns cartells artístics ni per una caravana automovillística. Davant d'aquest s'han de retreure altres qualitats que les que pot suposar un bon secretari i uns socis i candidats rics i generosos. Són altres els camins que s'han de seguir per a fer-se seu el fervor del poble, i aquests camins han estat durant la dictadura fressats amb penes o dolors per uns altres homes.

J. AIGUADER I MIRO

Els mitings d'Esquerra Republicana palesen prou quin és l'esperit del nostre poble.

El republicanisme decent

L'«Acció Catalana», vota

Entreviu amb el capità Rubio, arrestat a Montjuïc

Com saben els nostres lectors, el capità Jesús Rubio Villanueva es troba al castell de Montjuïc arrestat pel capítol general, per no haver volgut retirar del cartell d'una funció que se celebrava a l'Olympia a benefici de les famílies dels capitans Galán, García Hernández i Sancho, una obra de la qual és autor en col·laboració amb el capità García Miranda, traduïda per l'escriptor N. Molins i Fàbrega.

Hem anat a vure'l al castell. Alguna dificultat, però tot es venç en aquest món. Finalment una encaixada efusiva. El capità Rubio està animat com sempre — ha deixat d'estar-ho mai? — més animat que no pas els que el tenen arrestat segurament.

—Es adir, —li fem— que sou ací per no haver volgut retirar del cartell de l'Olympia l'obra que s'havia de representar en la funció benèfica pels màrtirs de la República...
—Jo no podia retirar l'obra — ens interromp—. No era de la meua exclusiva propietat. Des del moment que fou traduïda, és el traductor el que disposa de l'obra en català. Per això jo no podia atendre la demanda que se'm feia, perquè l'obra en català no em pertanyia. Això, apart de que jo no podia permetre que es produís l'enorme perjudici econòmic que aquella retirada del cartell representava per a moltes famílies...
—Ereu a Barcelona quan es va acordar estrenar l'obra en aquella funció?

—No. Me'n vaig assabentar a Madrid. Valg rebre una carta en la qual se'm dia que s'havia demanat permís a les autoritats per a celebrar la funció benèfica i que aquests l'havien concedit. Valg saber també que aquelles autoritats tenien en el seu poder el programa de l'espectacle amb el nom i la condició dels autors de «Dues dones i l'amor». Com que a mi no se'm féu cap indicació, vaig creure sincerament que no era cap pecat

que jo, capità de l'exèrcit, escrivís i signés una obra teatral.

—Havia estat anunciat així, ve?

—Sí. Quinze dies abans de la funció jo ja havia llegit a «Heraldo de Madrid» que el dia de la funció a benefici de les famílies de Galán, García Hernández i Sancho s'estrenava aquella obra.

—Us trobaveu a Barcelona definitivament quan us varen arrestar?

—No. M'hi trobava circumstancialment. El meu viatge obeïa a afers particulars que tenia per resoldre, i que encara els hi tinc. De passada pensava assistir a l'estrena de l'obra.

—Sabeu com va anar l'estrena, no?

—Per les impressions que n'he rebut, sembla que va ploure. El públic de Barcelona és benèvol, i ha fet la crítica de l'obra amb una simpatia que arreaix profundament.

—Què penseu del problema català? I perdoneu, perquè ja ho sabem...

—Sempre he tingut el mateix parer. Catalunya em sembla una de les regions més cultes del territori espanyol. Gairebé es pot assegurar sense por d'equivocar-se que és la que va al davant d'totes. El que passa és que alguns no saben o no volen interpretar l'esperit català ni els seus anhels que tenen molt de constructiu de fervorós amor a la justícia. En art, per exemple, Catalunya s'està posant al davant de la renovació hispànica, que si avui ja va prenent cos, no trigarà a ésser un fet tangible.

—Hi haurieu estat ja pres al castell de Montjuïc?

—Sí. És la segona vegada que en sóc estudiant. La primera temporada que hi vaig viure em va deixar records molt amargs. Fou molt llarga. Va passar dels tres anys. Aquesta vegada és més curta. Aviat serà passada.

—Creieu just aquest arrest?

—No puc opinar. Els militars no podem emetre la nostra opinió sobre els arrestos que se'ns imposen. Ens limitem a acatar-los. La base de la disciplina és no fer crítica de cap manera.

—Però el diumenge vinent...?

—No podré votar per trobar-me pres. La llei exigeix que els oficials votem. Es més: ens hi obliga, i adhuc castiga els que no compleixin aquest deure ciutadà. Però, ja ho veieu... No em puc pas fer pujar l'urna ací dalt.

—Podem saber a qui votaríeu?

—Perdoneu-me. No puc dir-ho. El vot és secret, i en secret votaria aquest diumenge si fos lliure.

—Però vos...
—El meu pensament sobre la situació espanyola es reflexaria en aquest vot que diumenge vinent no podré emetre.

Hem donat una forta estreta de mà a aquest minyó recte que porta les tres estrelles de capità a la mànega i té un cor que no li cap dins del pit, i ha estat tres anys llarg tancat al castell de Montjuïc, en aquest castell que ara el torna a retindre entre les seves parets i que diumenge vinent no podrà anar a votar per...

Z.

El microbi Alfa

El microbi Alfa no és cap microbi i és tots els microbis.

El microbi Alfa — diuen — no és paludisme, ni tuberculosi, ni còlera, ni pesta.

Però el microbi Alfa — que es reproduïx, si no ens enganem, fantàsticament —, se sumà, s'associa, es confon a tot germen patògen que irrompi en l'organisme i les seves muniions neoplasmals adopten automàticament la veïdura de l'intrús i es tornen bàcils de Koch, d'Ebert, etcètera.

Amics: El capitalisme, el concepte mesquí i egoïsta de la propietat, és el microbi Alfa, que infecta la germandat dels homes.

Les vergonyoses epidèmies socials que es diuen explotació de l'home per l'home, opressió d'infants i de dones, tracta de blanques, esclavitud de pobles de color, amèn de la ignorància a profit dels homes de presa i els falsos mesies, l'exageració dels odis de raça, els folls i vergonyosos nacionalismes agressius, la guerra de classes, la fam, la misèria, la mort, la guerra — sobretot la guerra! — no són res més que els efectes de l'existència, entre els homes, del microbi Alfa, capitalista.

El capitalisme, heus ací l'enemic; heus ací el monstre de mil caps; heus ací la bèstia apocalíptica. Heus ací el drac famolenc, que amenaça aquesta formosa dona que tant pot dir-se l'Andròmeda de Tesen, com la verge Capadociana de Sant Jordi, dona nua que simbolitza la llibertat social, la política i l'econòmica, ja que cap d'ells té rad d'ésser, si no viu substancialment amb les altres.

No és hora de votar per la República. Es hora de votar per la Revolució.

CANDIDATURA

d'Esquerra Republicana i Unió Socialista de Catalunya

DISTRICTE I

Josep Fontbernat i Verdguer

Músic i publicista

Francesc Muntanya i Guasch

Metge

Armand Otero i Vigo

Director de L'OPINIÓ

DISTRICTE II

Josep Bertrand de Quintana

Industrial

Enric Sanchez i Silva

President de la Unió General de Venedors dels Mercats

Antoni Vilalta i Vidal

Advocat

DISTRICTE III

Nicolau Battestini i Galup

Metge i publicista

Josep Escofet i Andreu

Comerciant

DISTRICTE IV

Francesc Costa i Martín

Comerciant

Joan P. Fàbregas i Llauro

Periodista

Josep Maria Soldrà i Torres

Advocat

Jaume Vachier i Pallé

Enginyer industrial

DISTRICTE V

Amadeu Aragay i Daví

Periodista i Secretari general de la Unió de Rabassaires de Catalunya

Pere Comas i Calvet

Advocat

Domènec Pla i Blanch

Industrial

Joaquim Ventalló i Vergés

Periodista

DISTRICTE VI

Josep Armengol de Llano

Metge

Rafael Campalans i Puig

Enginyer industrial

Joaquim Xirau i Palau

Catedràtic

DISTRICTE VII

Jaume Aiguader i Miró

Metge

Josep Durán i Guardia

Obrer, Secretari de la Federació de Cooperatives de Catalunya

Ernest Ventós i Casadevall

Industrial

Salvador Vallverdú i Parxachs

Farmacèutic

DISTRICTE VIII

Lluís Companys i Jover

Advocat

Joan Lluhi i Vallescà

Advocat

Jaume Viñals i Garrich

Comerciant

DISTRICTE IX

Joan Casanovas i Maristany

Advocat

Ramon Marlés i Farrés

Obrer

Miquel Ollé i Jovè

Obrer

Lluís Puig i Monné

Comerciant

DISTRICTE X

Joan Casanelles i Ibarz

Advocat

Joan Lluís Pujol i Font

Advocat

Francesc Viladomat i Morales

Obrer, President de la Unió Socialista de Catalunya

SCARAMOUCHE